

CAPUT QUARTUM.

DE MINISTRO SACRAMENTI CONFIRMATIONIS.

Duplex hujus sacramenti distinguitur minister: ordinarius scilicet, qui in sua ordinatione completam accepit potestatem hoc sacramentum valide ministrandi, scilicet episcopus; et extraordinarius, qui nempe, praeter ordinationem, aliqua indiget commissione a summo Pontifice sibi data; tales sunt sacerdotes.

ARTICULUS PRIMUS.

DE MINISTRO CONFIRMATIONIS ORDINARIO.

Photius, pseudopatriarcha Constantinopolitanus in nono saeculo, et schismatis Graecorum auctor, docuit potestatem confirmandi, sicut baptizandi et consecrandi, presbyteris et episcopis communem esse: hanc doctrinam hodierni sequuntur Graeci, teste Arcudio, lib. 2, cap. 10, et presbyteri, ipsomet praesente episcopo, confirmant, sicut baptizant et praedican.

Valdenses, Wiclefistae et Hussita eundem tenuerunt errorem, ut patet ex articulo Wiclefi 28, in conc. Const., sess. 8, damnato, et sic se habente: « Confirmatio, » juvenum clericorum ordinatio, locorum consecratio, » reservatur papae et episcopis, propter cupiditatem » lucri temporalis et honoris. »

PROPOSITIO.

Solus episcopus est minister ordinarius sacramenti Confirmationis.

Prob. Propositio est de fide, probatur Scriptura sacra, testimonii Patrum, auctoritate Romanorum pontificum et perpetua Ecclesiae praxi.

1º *Est de fide*, ut pote definita in concilio Florent., decreto unionis, et in concilio Tridentino, sess. 7, de Con-

firm., can. 3: « Si quis dixerit sanctæ Confirmationis ordinarium ministru m non esse solum episcopum, sed quemvis simplicem sacerdotem; anathema sit. Ergo 1º. »

2º *Prob. Scriptura sacra*. In Actibus enim Apostolorum, cap. viii, legitur Petrum et Joannem apostolos, ac proinde charactere episcopali insignitos, Samariam missos esse ut manus a Philippo baptizatis imponerent, atque Spiritum sanctum traderent. Similiter, ibid. xix. 6, videmus B. Paulum manus ad confrendum Spiritum sanctum imponere; nullibi vero scribitur simplices presbyteros hoc fecisse. Ergo 2º.

3º *Testimoniis sanctorum Patrum*. S. Cypr., Epist. 73, sic ait: « Quod nunc quoque apud nos geritur, ut qui in Ecclesia baptizantur, praepositis Ecclesiae offerantur, et per nostram orationem ac manus impositionem Spiritum sanctum consequantur, et signaculo Dominico consummetur. »

S. Hieron., Dialogo ad Lucif., 2 part., ait: « Non abnuo hanc esse ecclesiarum consuetudinem, ut ad eos qui longe in minoribus urbibus per presbyteros et diaconos baptizati sunt, episcopus ad invocationem sancti Spiritus manum impositurus excurrat. » Alia multa citari possent. Ergo 3º.

4º *Auctoritate Romanorum pontificum*, nempe S. Innocentii I, S. Gregorii Magni, Gelasii, Melchiadæ, Eusebii, etc., ut videre est in Decreto, 1 part., dist. 93, can. 1 et 2, et 3 part., dist. 5, can. 1, 2, 3, etc., nec non in Tractatu de Synodo diœc. s. i. 7, cap. 7, n. 2. Ergo 4º.

5º *Ex perpetua totius Ecclesiae praxi*. Mos ille apud Latinos non est dubius; ubique et omni tempore, apud Patres et autores ecclesiasticos et in cunctis Pontificalibus reperitur: probavit Arcadius et Drouin, ex S. Joanne Chrysost. aliisque testimonii, episcopum, apud Graecos, a primævis temporibus habitum fuisse ut ordinarium ministru m confirmationis; sic etiam Allatius, lib. 3, de Eccl. Occid. et Orient. perp. consens. Ergo 5º, etc.; aliunde, etc. Ergo.

Dices 1º: Narratur, Act. ix. 17, Ananiam manus im-

posuisse Paulo : attamen Ananias non erat episcopus.

R. Dist. ant. Ananias manus imposuit Paulo ad restituendum ei visum, ut patet ex textu, *cone.*; ad eum confirmandum, *nego ant.* Nondum enim Paulus erat baptizatus : quocumque igitur sensu illa manuum impositio accipiatur, de Confirmationis sacramento intelligi non potest.

Ad min. Quidam putant Ananiam fuisse episcopum Damascenum ; sed nulla est ratio de hoc facto disserendi.

Dices 2º : S. Hieron., loco citato, subjungit : « Et multis in locis id factitatum reperimus, ad honorem potius sacerdotii quam ad legem necessitatis. » Ergo episcopus non est, saltem ex institutione divina, minister ordinarius, etc.

R. Nego conseq. Nam 1º S. Doctor non arbitratur consuetudinem quam commemorat esse humanam, sed divinam, cum ibidem dicat : « Disce hanc observationem ex ea auctoritate descendere, quod post ascensum Domini Spiritus sanctus in Apostolos descendit. » 2º Non dicit episcopos multis in locis manus baptizatis impnere, sed multis in locis ad eos qui longe in minoribus urbibus baptizati erant excurrere; quod sententiae nostrae neutiquam adversatur. 3º Posteriora verba, *ad honorem potius sacerdotii quam ad legem necessitatis*, eo intelligenda sunt sensu, scilicet potestate administrandi Confirmationem dignitati episcopali ad honorem ei conciliandum reservatam esse, quia hoc sacramentum non est ad salutem necessarium sicut Baptismus. Ergo.

Dices 3º cum Photio : Simplices sacerdotes baptizare et consecrare possunt, etiam praesente episcopo : ergo et confirmare, quia qui potest plus potest et minus.

R. Nego conseq. In iis enim quæ a libera Dei voluntate pendunt, argumenta *a pari* vel etiam *a fortiori* non valent. Ergo.

NOTANDA.

1º Quilibet episcopus, etsi jurisdictione episcopali careat, valide confirmare potest; quia validitas hujus sacra-

menti a solo charactere pendet, servatis cæteris servandis. At jurisdictione ordinaria vel delegata necessaria est ad licite confirmandum. Unde :

2º Episcopus in aliena diœcesi, sine Ordinarii licentia, confirmans, mortaliter peccat et suspensionem in capite 5 sess. 6 conc. Trid. de Reform. latam incurrit, ut sacra Congregatio ejusdem concilii interpres definiit die 15 aprilis 1575, et docent theologi ac canonistæ. Nec magis archiepiscopus hoc sacramentum in diœcesi suffraganei sui, sine speciali delegatione, administrare posset.

3º Qui alienos diœcesanos, sine proprii episcopi licentia, in sua diœcesi confirmaret, mortaliter etiam peccaret, juxta communissimam theologorum sententiam. Plures, apud *Ferraris* et S. Ligorium, dicunt eum suspensionem incurrire : communior tamen est sententia negans. Imo multi contendunt licentiam Ordinarii præsumi posse, si nempe ex adjunctis prævidetur talem actum illi gratum fore. Hinc qui ad conferendam primam tonsuram subditio non suo legitime delegatur, Confirmationem ei administrare potest.

4º Ordinarie episcopi alienos diœcesanos ad Confirmationem non admittunt sine expressa Ordinarii eorum licentia : valide tamen ii confirmarentur qui, sine tali licentia, se cum aliis confirmandis præsentarent, nisi episcopus confirmans formaliter haberet intentionem extraneos licentia proprii episcopi destitutos non confirmandi : in hoc casu nullum esse sacramentum sacra Cong. Conc. definiit, anno 1682, defectu scilicet intentionis requisitæ.

5º Sede vacante, ad vicinorem episcopum, id est, cuius cathedralis proximior est cathedrali vacanti, pertinet in ea diœcesi Confirmationem administrare et aras sen altaria portatilia consecrare : sic fuit decisio sacrae Cong. Episc. diei 10 januarii 1605, et altera decisio S. Cong. Concil. diei 14 nov. 1637, apud *Ferraris*, vº *Confirm.*, art. 2, n. 16 et 17. Hæc tamen vicinier episcopus agere non potest nisi regante vicario capitulari.

6º Probabilius est Confirmationem sine gray culpa conferri posse in loco decenti extra ecclesiam; peccaret

tamen venialiter episcopus, nisi aliqua rationabilis causa, ut nimia confirmandorum multitudo, eum excusat. Ita S. Ligerius, l. 6, n. 174, et plures apud ipsum.

Confirmandæ sunt moniales per fenestellam communionis, inquit *Ferraris*, art. 3, n. 24, citans decisionem S. Cong. Episc. diei 6 juli 1601 : unde propterea non datur licentia egressus vel ingressus.

7º Omnes unanimiter docent episcopum non legitime impeditum graviter peccare, si longo tempore non confirmat, et præcipua saltem diœcesis sive loca eo fine visitare negligat, quia subditos ingenti bono privat.

8º Quidam dicunt episcopum teneri, et quidem sub gravi, moribundo petenti Confirmationem administrare : alii contendunt eum ad id sub nullo peccato teneri, quia excusat incommoditas et communis præx. Difficile tamen concipitur eum saltem venialiter non peccare, nisi rationabili causa excusetur.

9º In 3 part. Decreti, dist. 5, can. 7, statuitur *ut episcopi non nisi jejuni, per impositionem manuum Spiritum sanctum tradant*. Verum, ex communi sententia, hæc verba de consilio, non vero de præcepto intelligenda sunt, et passim Confirmatio, quando rationabilis adest causa, post prandium confertur.

ARTICULUS SECUNDUS.

DE MINISTRO CONFIRMATIONIS EXTRAORDINARIO.

Gravis olim exstitit controversia inter catholicos doctores, an simplex sacerdos ex sanctæ Sedis delegatione Confirmationem valide ac licite administrare posset. Ne gaverunt multi, inter quos Hugo a S. Victore, S. Bonaventura, Durandus, Estius, *Sainte-Beuve*, *Duhamel*, *Lherminier*, etc. Contra quos sit

PROPOSITIO.

Simplex sacerdos, ex speciali summi Pontificis delegatione, sacramentum Confirmationis valide et licite administrare potest.

Prob. concilio Florentino, auctoritate summorum Pontificum et agendi ratione nunc recepta.

1º *Conc. Florent.*, nempe Decreto ad Armenos, in quo sequentia leguntur verba: « Legitur tamen aliquando, » per Apostolicae Sedis dispensationem, ex rationabili et » urgente admodum causa, simplicem sacerdotem chris- » mate per episcopum confecto hoc administrasse Con- » firmationis sacramentum. » Huic testimonio assentire videtur conc. Trid., definiendo episcopum illius sacra- » menti ministrum esse *ordinarium*: supponit ergo exis- » tere posse ministrum extraordinarium, simplicem vide- » licet sacerdotem, quamvis controversiam inter doctores agitatam terminare non intenderit. Ergo 1º.

2º *Auctoritate summorum Pontificum*, nempe S. Gre- » gorii Magni, qui presbyteris Calaritanis concessit, « ubi » episcopi desunt, ut presbyteri etiam in frontibus bap- » tizatos chrismate tangere debeant (Epist. 26, t. II); » Nicolai IV, Joannis XII, Urbani V, Eugenii IV jam relati, Leonis X, Adriani VI, Sixti V, Benedicti XIII, Clementis XI, Benedicti XIV, qui omnes facultatem su- » pradicam simplicibus presbyteris concederunt. Vide Const. 10 et Const. 87, § 14, Benedicti XIV in Bullario ejus, t. I, et in primis, de Synod. diœces., l. 7, cap. 1, n. 5 et 6. Ergo 2º.

3º *Agendi ratione nunc recepta*, non solum apud Græcos ubi simplices presbyteri Confirmationem statim post Baptismum conferre solent, sed in Ecclesia Romara; quotidie enim facultas confirmandi simplicibus commit- » titur presbyteris missionariis, ad regiones longinquas proficiscentibus, vel ibi ministerium Apostolicum jam exercentibus. Ergo. « Quare non videtur, » inquit Ben- » ed. XIV, de Synodo diœces. l. 7, cap. 7, n. 7, « hodie » fas esse potestatem de qua olim disceptabatur, summo » Pontifici abjudicare. » Unde a proponendis et solvendis adversariorum objectionibus abstinentendum judicamus.

NOTANDA.

1º Fundamentum hujus potestatis est sacerdotium : unde diaconus ad confirmandum delegari non posset.

2º Attamen solus character sacerdotalis ad valide con-

firmandum non sufficit, sed essentialis est delegatio, n*t*
expresse docet Benedict. XIV, de Synodo dioces., l. 7,
cap. 8, n. 7.

3º Declarat ibid. illustris Pontifex « irritam nunc
» fore Confirmationem a simplici presbytero Latino, ex
» sola episcopi delegatione, collatam, quia Sedes Apo-
» stolica id juris sibi unice reservavit. »

4º « Longe ante Photianum schisma, fuisse Græcorum
» moribus receptum ut simplices sacerdotes baptizatos
» infantes statim sacro chrismate inunguerent, demous-
» trant Morinus, etc. » Sunt verba Bened. XIV, ibid.,
cap. 9, n. 1. Mossic confirmandi apud eos semper viguit,
et nefas est dicere nullum esse sacramentum ita admini-
istratum; Patres enim Latini, in conc. Florent., ratam
habueront Confirmationem G:æcorum, licet a simplici
sacerdote administratam.

5º Hæc autem Confirmatio « non potest aliunde vires
» sortiri, » inquit idem Bened. XIV, cap. 9, n. 2, « quam
» a delegatione, sive expresse, sive tacite, eidem sacer-
» doti facta a Romano pontifice. » Consuetudo autem
apud Græcos usitata, a pontifice Romano censetur ap-
probata, donec ei resistat.

6º In quibusdam locis pontifices Romani ei consuetu-
dini variis in temporibus restiterunt: v. g., Innocentius IV eam in regno Cypri abstulit, et Clemens VIII sa-
cerdotibus Italo-Græcis severe interdixit ne baptizatos
chrismate consignare præsumerent, cuius decreta con-
firmavit Benedict. XIV, Const. *Etsi pastoralis*, § 3
(Bull. t. 1).

7º Confirmatio igitur, a sacerdote non legitime delegato
collata, reputanda est nulla et iterari debet absolute vel
conditionate, prout nullitas ejus videtur certa vel du-
bia. Hinc non mirum si Nicolaus I jusserrit ut hoc sa-
cramentum apud Bulgaros, a presbyteris Græcis admi-
nistratum, iteraretur; illi namque presbyteri a Photio,
pseudopatriarcha Constantinopolitano, missi, legitime
non fuerant delegati.

CAPUT QUINTUM.

DE CONFIRMATIONIS EFFECTIBUS.

Triplex distinguitur Confirmationis effectus, scilicet
gratia sanctificans, plenitudo Spiritus sancti et character
indelebilis.

1º *Gratia sanctificans*. Hanc assertionem sufficienter
probavimus demonstrando Confirmationem esse novæ
Legis sacramentum proprie dictum. Hec autem gratia
est primario augmentum gratiæ sanctificantis dans jus
ad suscipiendas gratias peciales in circumstantijs ubi ad
fidem fortiter confitendam sunt necessariae. Secundario
et per accidens gratia hujus sacramenti potest esse pri-
ma, juxta S. Th., Suarez aliosque theologos, ut in
Tractatu de *Sacramentis in genere* diximus.

2º *Plenitudo Spiritus sancti*. Patet enim 1º ex Pontifi-
cali, in quo septem dona Spiritus sancti in capite xi Isaiæ,
¶ 2 et 3, expressa, super confirmandos ab episcopo
invocantur; 2º ex innumeris Patrum et conciliorum
testimoniis, in quibus dicitur Spiritum sanctum per Con-
firmationem ad fidem fortiter profitendam dari: porro
Spiritus sanctus sic datus idem est quem Christus Apo-
stolis promiserat, dicens: *Accipietis virtutem supervenien-
tis Spiritus sancti in vos, et eritis mihi teste in Jerusa-
lem, et in omni Judea, et Samaria, et usque ad ultimum
terræ*, Act. i, 8. Ergo.

Dona autem Spiritus sancti sunt habitus supernatu-
rales quibus homo perficitur ad prompte obediendum
Spiritui sancto. S. Th., I 2, quæst. 68, art. 2; vel,
juxta Habert, ad accipendas extraordinarias Spiritus
sancti motiones ad propriam salutem. Habert, de Gratia
hab., § 3.

Sic autem hæc dona adeo excellentia breviter exponun-
tur in Theol. Pictav., alio tamen modo ab aliis.

Donum sapientiæ est illud quo homo etiam altissima
mystera contemplatur. Donum intellectus est donum

penetrandi res obscuras, maxime in Scripturis. Donum scientiae est illud quo homo cognoscit temporalia ad salutem conduceantia et modum illis bene utendu. Donum consilii illud est quo homo cognoscit quid in particulari hic et nunc sit agendum : donum illud idem est cum una ex quatuor virtutibus cardinalibus, nempe cum prudentia. Nos addemus illud excellentius esse dicta virtute et ad potiora conducere. Donum pietatis est illud quo homo movetur ad religionem erga Deum, et ad misericordiam erga proximum. Donum fortitudinis est illud quo homo constanter operum difficultati resistit : donum illud est quid idem cum una ex virtutibus cardinalibus, nempe cum fortitudine. Iterum tamen illud excellentius dicemus, et in hoc ab ea virtute distinctum. Donum timoris est illud quo homo res illicitas abhorret, et Deum timet timore filiali et reverentiali qui ex amore nascitur.

B. Paulus, ad Galatas scribens, cap. v, numerat duodecim fructus Spiritus sancti, qui sunt ipsius actus seu effectus virtutum et donorum. Sic et docet S. Th. de octo beatitudinibus, apud Matth., cap. v, a Christo laudatis.

Cum autem haec omnia et alia pariter soitu dignissima amplius evolvere nobis non licet, vide S. Th., 12, quæst. 68, et 22 quæst. 8, præsertim art. 6; *Habert, de Gratia habit., § 3; P. Amelotte, Théol., p. 370, 616.*

Quare autem dicatur sacramentum confirmationis perficere gratiam in baptismo acceptam, et quo sensu, fasse exponit *Witasse, de Confirm., ubi de effectibus ejus.*

Sæpe olim cum Spiritu sancto simul conferebantur dona sensibilia, v. g., donum linguarum, donum interpretationis sermonum, etc., quæ tamen præsentiam ejus non semper comitabantur. Nunc igitur, si sacramentum rite suscipiatur, non minor Spiritus sancti abundantia manifestetur, quamvis sensibilibus signis exterius non manifestetur.

Neque dicant Protestantes confirmatos non fortiores in profitanda fide videri quam non confirmatos : nam 1° non sensibiliores sunt effectus sacramentorum Baptismi et Eucharistie, quæ tamen juxta ipsos gratiam conferunt;

2° innumeri semper visi sunt Christiani qui pro fide gravissimas fortiter sustinuerunt pugnas; 3° si quidam nondum confirmati non minus se exhibuerunt fortis, sequitur Deum aliter quam per suum sacramentum dona Spiritus sancti aliquando conferre; 4° si multi, post susceptam Confirmationem, fidem erubescant, id unum concludi potest, aut eos debitas non adhibuisse dispositiones ad fructum sacramenti percipiendum, aut gratia suscepta non fideliter cooperatos fuisse.

3° *Character indelebilis.* Ostendimus enim in Tractatu de Sacramenti, de fide esse tria sacramenta, videlicet Baptismum, Confirmationem et Ordinem, hujusmodi imprimere characterem. Ergo, etc. Plurimi theologi hæc B. Pauli verba, II Cor. 1, 22, *Qui et signavit nos, et dedit pignus Spiritus in cordibus nostris*, de charactere per Confirmationem impresso intelligent.

Quidquid sit de sensu hujus textus, certum est Confirmationem imprimere in animam characterem, vi cuius sacramentum istud valide administratum iterari non potest : sic universalis et perpetua docuit traditio.

CAPUT SEXTUM.

1° Certum est Confirmationem necessariam non esse ad salutem necessitate medii : nam 1° Christus dixit, Marc. xvi, 16 : *Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit*; 2° Ecclesia Romana pueros ratione destitutos confirmari non præcipit et reipsa ordinarie non confirmantur : attamen constat eos ante usum rationis decadentes salvari ; 3° unanimis sententia tenet hoc sacramentum necessitate medii necessarium non esse. Ergo.

2° Omnes fatentur aliquem sub gravi teneri posse per accidens sacramentum Confirmationis suscipere, ratione periculi cui exponitur, v. g., fidem negandi tempore persecutionis, vel ratione scandali vitandi.

3° Similiter apud omnes constat eum mortaliter pec-

caturum qui hoc sacramentum ex contemptu non susciperet, propter irreverentiam erga rem sacram gravis momenti: « Judicaretur autem contemptus, » inquit Scotus apud *Ferraris*, art. 3. n. 2, « si, omnimode opportunitate oblata, non susciperetur. »

4º Quæstio inter theologos movetur, an existat præceptum fideles directe obligans ad suscipiendum illud sacramentum. Multi negant, inter quos S. Th., *Suarez*, *Ferraris*, *Billuart*, etc. Alii vero nunc multo communius affiunt directum existere hujusmodi præceptum, tum divinum, tum ecclesiasticum, hisque nituntur rationibus: 1º *Scriptura sacra*: Apostoli mis sunt Petrum et Joannem qui baptizatos a Philippo statim confirmarent; S. Paulus curavit ut quidam discipuli baptizati Spiritum sanctum per impositionem manuum, id est, per Confirmationem, susciperent, ut in Act. viii et xix narratur: at non præsumitur eos tam fuisse sollicitos, si persuasum habuissent nullum a Christo existere præceptum sacramentum istud suscipiendi. 2º *Jure canonico*, videlicet 3 part. Decreti, dist. 5, can. 1: « Omnes fideles, per manus impositionem episcoporum Spiritum sanctum post Baptismum accipere debent, ut plene christiani inveniantur. » 3º *Auctoritate Catechism. conc. Trid. de Confirm.*, § 6: « Quanquam vero necessarium non est (hoc sacramentum), a nemine tamen prætermitti debet: quod enim omnibus communiter ad sanctificationem Deus proposuit, ab omnibus etiam summo studio expetendum est. » 4º *Auctoritate Bened. XIV*, qui in *Const. Etsi pastoralis*, § 3, n. 4, agens de iis qui a simplici sacerdote Italo-Græco nulliter confirmati erant, ait: « Monendi sunt ab Ordinariis locorum eos gravis peccati reatu teneri, si, cum possunt ad Confirmationem accedere, renuunt ac negligunt. » 5º *Ratione*; incredibile est enim Christum tantum iustituisse remedium imbecilitati nostræ oppositum, et non jussisse ut ad illud, data opportunitate, recurreremus. Præterea, qui in lucta tentationum robore se munire negligit, grave detrimentum sibi infert et periculo naufragandi in fide se exponit. Ergo.

Præceptum autem istud est divinum, cum ab ipsa institutione sacramenti procedat; et simul ecclesiasticum, ut patet ex textu juris citato, et ex variis conciliis quæ citari potuerint.

Hinc 1º qui ex sola negligentia, et a fortiori qui ex rubore sacramentum istud, data occasione, suscipere omittit, a gravi peccato excusari non potest, nisi sufficienter non fuisset eruditus.

Hinc 2º graviter peccant parentes, tutores, heri aliique similes qui subditos nondum confirmatos ad susceptionem hujus sacramenti non præparant, aut tempus ad præparationem necessarium concedere nolunt, *Bened. XIV*, Inst. 6, n. 10.

Hinc 3º pari ratione mortaliter peccant etiam parochi qui debita sollicitudine non curant ut parochiani opportunitatem suscipiendi Confirmationem habeant, vel ad eam cum fructu suscipiendam illos non sufficienter præparant.

CAPUT SEPTIMUM.

DE SUBJECTO CONFIRMATIONIS ET DISPOSITIONIBUS IN EO REQUISITIS.

ARTICULUS PRIMUS.

DE SUBJECTO CONFIRMATIONIS.

1º Certum est hominem nondum Baptismate regeneratum Confirmationis sacramentum valide suscipere non posse: 1º quia Baptismus est janua aliorum sacramentorum; 2º quia Confirmationis ad augendam et roborandam vitam spiritualis instituta est; vita autem spiritualis augeri et robori non potest nisi jam existat; 3º quia sic ubique semper judicatum est: unde Apostoli non nisi baptizatis manus ad conferendum Spiritum sanctum imponebant. Ergo.

2º Omnis homo baptizatus, sive adultus, sive infans,

sive ratione prædictus, sive amens aut furiosus, valide confirmari potest; id constat ex traditione, ex jure canonico, 3 parte Decreti, dist. 5, can. 3, et unanimi Ecclesiæ totius consensu. Unde olim, *sicut jam monimus*, Confirmationis statim post Baptismum pueris conferri solebat, et etiam nunc apud Graecos sic confertur.

3º A multis jam sæculis mos in Ecclesia Latina invaluit ut pueri ante usum rationis ad Confirmationem non admittantur: talis est disciplina nunc vigens, ut colligitur 1º ex concilio Mediolanensi I, a S. Carolo Borromæo anno 1565 celebrato, in quo statuitur ut, *minori septennio Confirmationis sacramentum nemini præbeatur*; 2º ex variis aliis provincialibus conciliis idem statuentibus; 3º ex Catechismo conc. Trid., de Confirm., § 15, hæc habente: « Illud observandum est, omnibus quidem, post Baptismum, Confirmationis sacramentum posse administrari, sed minus tamen expedire hoc fieri antequam rationis usum habuerint. Quare, si duodecimus annus non exspectandus videatur, usque ad septennium certo hoc sacramentum differri maxime convenit; » 4º ex Pontificali Romano, quod præscribit ut nullus « christianæ fidei rudimentis non eductus ingrat se ad percipiendum hoc sacramentum; » 5º ex communi praxi ubique recepta, ut pueri ante rationis usum ad Confirmationem non admittantur. Porro ex his omnibus simul collectis inferunt dari obligationem, et quidem gravem, sic observandi: ergo.

4º Attamen communissime tenent theologi, et Bened. XIV expresse docet, de Synodo diœces., l. 7, cap. 10, n. 5, « sancte ac licite, etiam juxta præsentem disciplinam, sacro chrismate inungi pueros ante septennium, cum aut prævidetur futura diuturna absentia episcopi, aut iidem versantur in discrimine vitæ, aut alia urget necessitas, seu justa causa. » Ratio quam affert S. Th., 3 parte, q. 73, art. 8, ad 4, pro pueris moribundis, est, « ut confirmati decedentes, majorem gloriam consequantur, sicut et hic majorem obtinent gratiam. »

5º Conc. Rhœdonense anni 1849, decret. XVII, sic statuit:

« Ut ubiores, ex suscepta Confirmatione, fructus percipient fideles, sancimus nullum ad hoc sacramentum admittendum esse, quin ad primam communionem accesserit; nisi tamen aliud gravis ratio, judice episcopo, suadeat. »

6º Confirmatio administranda est perpetuo amentibus et surdis-mutis etiam a nativitate, quia exspectari non potest ut melius disponantur, nec tamen gratia hujus sacramenti et gloria ei correspondente privandi sunt.

ARTICULUS SECUNDUS.

DE DISPOSITIONIBUS IN CONFIRMANDO REQUISITIS.

1º Requiritur in confirmando character baptismalis ad validitatem sacramenti, et insuper intentio illud suscipendi, *ut patet ex dictis in Tract. de Sacramentis et de Baptismo*.

2º Requiritur status gratiæ, cum sacramentum illud sit vivorum, et non mortuorum. Unde qui conscient est peccati mortalis, ad sacramentum Pœnitentiæ recurrere, vel perfecte dolere tenetur. Mos generalis est ut nullus confirmetur, nisi schedam confessarii sui chirographo subsignatam exhibeat, in qua solum nomen religiosum inscribitur.

3º Qui peccato lethali maculatus confirmaretur, characterem susciperet, sed gratia sacramentalis suspensa maneret, don e obex eam retinens submoveretur, prout in Tractatu de Sacramentis diximus.

4º Requiritur ut confirmandi usum rationis habentes, doctrinæ christianæ rudimentis sufficienter imbuantur, præsertim in iis quæ necessaria sunt necessitate mediæ, et quæ spectant ad sacramenta Pœnitentiæ, Confirmationis et Eucharistiæ. Maxime igitur convenit ut parochi parochianos suos Confirmationem suscepturos per sex hebdomades aut duos menses sollicite præparent, eos frequenter erudiendo, in confessione audiendo, et totis viribus satagendo ut solemnitas Confirmationis sit in parochia renovationis spiritualis epocha.

5º Antiquis canonibus, et præsertim canone 6, dist. 5, 3 parte Decreti, statuitur *ut jejuni ad Confirmationem veniant*, et Pontificale ait : « Confirmandi deberent esse » jejuni. » Sed « propter pericula imminentia sustine- » tur ut hoc sacramentum etiam a non jejunis detur vel » accipiat, » inquit S. Th., 3 part., q. 72, art. 12, ad 2. Juxta proxim Ecclesiæ nunc communiter receptam, Confirmation a non jejunis passim suscipi potest; at convenientius et menti Ecclesiæ conformius est ut jejunium, secluso rationabili impedimento, servetur.

6º Consulendum est ut die Confirmationis sacra communio, si fieri potest, recipiatur; est enim conveniens præparatio ad dona Spiritus sancti suscipienda.

7º Confirmandi modeste et decenter, juxta conditionem suam, ornari debent, propter reverentiam sacramento debitam.

CAPUT OCTAVUM.

DE CÆREMONIIS CONFIRMATIONIS.

1º Primo ambæ imponuntur manus cunctis confirmandis genua flectentibus : *de hoc impositione supra diximus*.
2º Antiqua Ecclesiæ praxis, cuius fit mentio in Sacramentario S. Greg., veteres canones, Pontificale Romanum et generaliter theologi, præscribunt ut in Confirmatione, sicut in Baptismo, adhibeatur patrinus aut matrina juxta sexum.

S. Ligoriū, l. 6, n. 185, multique theologi cum illo, contendunt obligatiōem adhibendi patrinum aut matrinam esse sub gravi. Verum hæc consuetudo fere ubique obsolevit in Gallia : licet ergo habere patrinum aut matrinam, sed nulla est obligatio. Vide tamen S. Lig., loco citato, ubi plura ad rem inveniuntur.

Patrinus autem et matrina debent esse confirmati, et eamdem cognitionem spiritualē contrahant ac in Baptismo, scilicet, cum confirmato et parentibus ejus : prop-

DE CONFIRMATIONE.

terea conc. Trid., sess. 24, cap. 2. de Reform. Matrim., ait : « Ea quoque cognatio quæ ex Confirmatione contrahitur, confirmantem et confirmatum, illiusque patrem et matrem, ac tenentem non egrediatur : omnibus inter alias personas hujus spiritualis cognitionis impedimentis omnino sublatis. »

3º « Confirmandi episcopo offerant schedulam, ut dicunt, Confirmationis, qua scilicet constet tum de licentia proprii parochi, tum de debita ad illud sacramentum suscipiendum præparatione. » Concil. Rhei. 1849, decret. xvii. In ea inscribatur nomen sub quo unusquisque confirmandus est. Nomen istud debet esse alicujus sancti, vel sanctæ : ordinarie est nomen Baptismi, sed aliud eligi potest.

4º Episcopus maxillam confirmati leviter percutit, « ut meminerit, » inquit Catechis. conc. Trid., « se tanquam fortem athletam paratum esse oportere ad omnia ad versa invicto animo pro Christi nomine frena. »

5º « Pax ei datur, ut intelligat s. gratiæ cœlestis plenitudinem et pacem quæ exsuperat omnem sensum consecutum esse. » Ibidem.

6º Juxta Pontificalis præscriptum, frons confirmati obliganda est fascia linea in forma crucis nodata, uno, tribus vel septem diebus gestanda, pro consuetudine, vel donec chrisma desiccetur aut extergatur. Sed hodie hæc cæremonia non est in usu : frons confirmati statim post unctionem globulis lanuginis vel lini abstergitur ; in fine cæremoniæ globuli comburuntur et cineres in piscinam projiciuntur.

7º Ultima pontificis benedictio, quam omnes suscipere debent, cum Pontificale dicat : « Nullus confirmatus discedat, nisi benedictione accepta, quam pontifex post omnium confirmationem dabit; » non tam essentialis est, ut omnes fatentur ; et ideo, si omissa fuisset, non iteraretur.

8º Dum vigebat consuetudo adhibendi patrinum vel matrinam in omni confirmatione, necessarium erat ut nomina accurate inscriberentur propter impedimenta ex

cognitione spirituali provenientia. Nunc inscriptio non est ejusdem necessitatis. Attamen stricte præscribitur, tum in concil. Rhed., tum in Constitutionibus nostris diœcesanis, sub his verbis: « Cum non licet iterare hoc sacramentum, maxime interest ut in posterum certo constare possit an quis, de sua confirmatione dubitans, re ipsa confirmatus fuerit. Itaque cunctis præcipimus parochis speciale habere librum parochiale in quo diligenter inscribentur nomina et propria nomina confirmatorum, et, quantum fieri potest, nomina eorum parentum, nec non episcopi qui tali die, in tali loco eos confirmavit. In eo libro pariter inscribentur qui intra limites parochiae, sive in capellis sive in dominibus confirmati fuerint; item parochiani qui idem sacramentum in aliena ecclesia aut capella suscepint. » Eamdem inscriptionem jussorat S. Carolus in concilio Mediolanensi I. *Act. Eccl. Mediol.* t. 1, p. 7. De Ritibus Confirm. utilissime legetur *Catalani*, in Pontific. Rom., t. 1.

In dubio realiter existente de validitate Confirmationis, sacramentum iterandum est sub conditione. At sedulo præcavenda est talis necessitas, ob reverentiam sacramento debitam.

FINIS TRACTATUS DE CONFIRMATIONE.

INDEX.

	Pagin.
TRACTATUS DE FIDE.	
CAPUT I. De natura fidei.	2
PROPOSITIO I. Fides christiana, in Scripturis commendata et ad salutem necessaria, non est fiducia in divinas promissiones, ad sensum Calvinistarum	3
PROP. II. Datur fides informis, seu sine charitate perfecta.....	4
CAP. II. De objecto fidei.	5
ARTICULUS I An propositio explicite revelari debet ut ad fidem pertineat.....	6
PROP. I. Co clusiones ex duabus præmissis revelatis legitime deducuntur pertinent al filem.....	ib.
PROP. II. Conclusiones ex maiore universaliter revelata et minore non revelata legitime de iusta, ad fidem pertinent.....	7
ART. II. An objectum fidei creverit de cursu temporum.	9
§ I. An objectum fidei ab Adamo usque ad Christum et Apostolos creverit	10
§ II. An objectum fidei ab Apostolis usque ad nos creverit.....	11
ART. III. Quid sentiendum sit de symbolis fidei.	ib.
Quæ sit an conveniens fuerit præcipuos fidei articulos sic in symbolis contexere.....	14
CAP. III. De motivo fidei.	ib.
ART. I. De revelatione divina	15
PROP. Ad fidem vere divinam, seu theologiam, omnis revelatio certo constans sufficit.....	16
ART. II. De propositione Ecclesiae	17
ART. III. De motivis creditibilitatis.....	19
ART. IV. De anima seu resolutione fidei.....	22
CAP. IV. De regulis fidei.	24
ART. I. De Scriptura sacra.....	25
§ I. De librorum Veteris et Novi testamenti divinitate.....	ib.
Punctum I. An libri Veteris et Novi Testamenti fuerint inspirati.....	26
PROP. I. Libri Veteris et Novi Testamenti vere fuerint inspirati. ib.	
PROP. II. Divina inspiratio non solum ad præcipias, sed ad omnes partes Scripturarum ab auctoribus sacris exaratas extenden ta est.....	29
Punct. II. Quomodo Libri sacri fuerint inspirati.....	32
§ II. De canonicitate Librorum sacrorum.....	33
Punct. I. Qua via Libri divi in certo cognosci possint	ib.
PROP. auctoritas Ecclesiæ est via tota et unica qua Libros divinos infallibiliter cognoscamus.....	35
Punct. II. Quinam libri revera sint canonici.....	36
§ III. De multiplici sensu Scripturarum sacrae	40
PROP. I. Plures in eodem texto aliquando reperiuntur sensus litterales	ib.